

מיקה רוטנברג, 'Tropical Breeze', 2004

באופן גלובלי

הגיבורות: נשים משולי החברה. האל של עולם הפרסום. כך לוכדת מיקה את רוח הקפיטליזם

דנה גילרמן

האמנית הישראלית מיקה רוטנברג היא הצלחה בינלאומית. מאז פורצת החלטה על הצלחה בינלאומית. מאז פורצת החלטה על הצלחה בינלאומית. מאז פורצת החלטה על הצלחה בינלאומית.

2

אתנות

לול שיותר ויותר אמנים יש בוחרים בו. בדומה להם הם מודיעים באחד מבתי הספר לתואר שני באוניברסיטה ארתית. מרביתם גם נשארים וליצור שם. נראה שזה סולל המוויזונים הישראליים במהירות לעומת עמיתיהם שעובדים בעבודות הווידיאו של רוטנברג, בירושלים, נוגעות בכמה מהרות ביותר של התקופה: אפלי זעית, זרים ומהגרים, תרבות השלכות הקפיטליזם והגלובל לגבר אחד, שמופיע בעירום שיצא ממגזין פורנו אמריקאי בעבודותיה הן נשים מהשול באינטרנט. הנושאים שרוטנברג אינם קלים לעיכול. כדי לקר היא משתמשת באסתטיקה המעולם הפרסום, ועושה את עימה הגרנדיוזיות, ההקפדה בניית הסט, הצבעוניות של הפיצול - כל אלה יוצרים סדנאות היוע, הכינוי למפעלים דים בעיקר נשים וילדים בתנאי מעולם לא נראו טוב יותר כמו הנשים שהיא מתמקדת בהן, לביים על חלקי גופן, לא ממלאו המסורתי והמכועים בפרסומות. כות לאובייקט מיני.

הנשים עסוקות בפעילויות שחוזרות על עצמן. 'Tropical Breeze' מראה אישה גדולת ממדים שאית ומייצרת מגבונים להבאות עת, מאחוריה, נערת גונה ממגבונים ברגלה, מקפלת אותם ומכניסה לאריות. בונה רוטנברג מפעל גלובלי, שמאגר פועלות ממוצעות שונים. קוטפות חסה מאריונה מכניסות את ידיהן חילות באדמה, הנגמרות במעין שריולים במכוון לה זוכות לטיפול ידני נמרץ מנשים אסייתיות (באופן הפעולה של לעשות ביד בסרטים פורנוגרפיים), וא לויים של המעטות יוצאים מתוך קיר. נשים הודיות והוא מתערכב עם פורדה שנוצרת מויעת פניה של אי שלחיה נמחצות. התוצאה של כלל הפעילות הרוחשה אובייקט מלבני רחוס מגומי, פורדה וחסה - מוצר צרי לשווק אותו רק בעולם האמנות.

לשם מה כל הריטואלים והפקות הענק האלה? התש לשם כלום. ממש כמו המנגנון הקפיטליסטי, שמייצר דברים חסרי ערך, ורוטנברג מציגה את זה במקוריות.

מתקשרת. ד"ר אורית וולף

פיתוח קול

סדרת הקונצרטים של אורית וולף מוכיחה שגם במוזיקה קלאסית הקהל יכול להיות שותף פעיל

אלעד אזון

ב-2006, מול קהל צנוע של 30 מאזינים, החלה ד"ר אורית וולף, פסנתרנית ומוזיקר לוגית, בניסוי. בניגוד למתכונת הקונצרט המקובלת, שבה הקהל הוא שותף פסיבי בלבד, איפשרה וולף למאזינים לקחת חלק פעיל בחוויה המוזיקלית. כך נולדה סדרת הקונצרטים 'בחותרם אישי', שממלאת שוב ושוב את האולם במוזיאון תל-אביב.

הרעיון פשוט. כל מפגש פותחת וולף בנגינה של יצירה, מניאטורה, בפסנתר. לאחריה היא מבקשת ממאזיניה לתאר את המחשבות שעוררו בהם הצלילים. אני, למשל, נכחתי בקונצרט שבו ניגנה את הפרלוד במי מינור, אופוס 28 מספר 4 של שופן. הקהל ישב כמכושף, מאזין בקשב רב למלודיה העדינה שמוכיחה פעימות לב שהולך ודועך. לאחר מכן תוך כדי הדיאלוג עם המאזינים, חשפה וולף היבטים תרבותיים, היסטוריים וחברתיים מחייו של המלחין ומהתקופה שבה פעל והסבירה, בעזרת הדגמה, כיצד המוזיקה עצמה הושפעה מהם מבחינת המלודיה, ההרמוניה, המרקם והקצב.

לקונספט הזה, שהיא מכנה "שיח קונצרט", מביאה וולף את יכולותיה כפסנתרנית קונצרטים, יחד עם כישרון דידקטי לפשט רעיונות מורכבים. את הפינה הזאת יצרה לעצמה לאחר מסלול ארוך שבו שילבה בין נגינה עם תזמורת בארץ ובחו"ל למחקר אקדמי. אבל בתוך העשייה העשירה הזאת, משהו היה חסר לה. "הבנתי שהמקום הזה, של האימון האינסופי, ההופעות השקטות, החיים בבדידות הפסנתרנית, חוסר התקשורת עם הקהל, אינו ממש תפור עבורי", היא מספרת. "רציתי לשוחח עם הקהל, לחוות דברים יחד איתו".

כדי להרחיב את גבולות החוויה והדיון, וולף נעזרת מדי פעם באורחים מיוחדים. בקונצרטים הקרובים בסדרה ישתתפו הצ'לן הלל צרי, הכנר חגי שחם ונגן המנדולינה אלון שריאל; וכן ד"ר ריוויד גרייבס, שמד תמחה בפילוסופיה של האמנות, והמתמטיקאי והפילוסוף פרופ' חיים שפירא. בניגוד לאקלים התרבותי הנוכחי, שמקדש את מראית העין ורוחה את מה שמצריך מחשבה ביקורתית, הרבי-שיח שיוזמת וולף מאפשר למאזינים לעצור לרגע, לשמוע, להרהר ולהשמיע את אשר על ליבם. התוצאה היא אירוע מוזיקלי שנחרת בזיכרון.

קלאסי